

Мізева Валерія,
студентка першого курсу
(спеціальність «Психологія»,
група Б-ПС-142)
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Ядловська Ольга,
кандидат історичних наук,
доцент кафедри соціально-
гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОФЕСІЙНА МОТИВАЦІЯ МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ

Вибір майбутньої професії визначає очікування майбутнього фахівця в обраній сфері діяльності та визначає особистісні та соціальні детермінанти. Під час процесів первинної професіоналізації (таким етапом виступає вибір професії та набуття відповідної освіти) визначальним чинником виступає спонукальний компонент, який може мати як суб'єктивні, так і об'єктивні фактори – від акценту на престижності професії, популярності до визначення особистісних характеристик майбутнього фахівця стосовно опанування професії психолога. Слід зазначити, що невдала мотивація в обранні професії психолога у подальшому спричинить труднощі у професійній адаптації. І навпаки, формування професійної самосвідомості стане запорукою вдалого професійного шляху психолога.

Будь-яка діяльність здійснюється під впливом певних спонукань, які є рушієм активності її суб'єкта. Сукупність таких спонукань утворює мотиваційну сферу діяльності. Не є винятком і навчальна діяльність. До її мотиваційної сфери входять потреби здобувача вищої освіти, його інтереси, переконання, ідеали, уявлення про себе, ціннісні орієнтації [1].

Проблема мотивації й мотивів поведінки й діяльності – одна зі стрижневих у психології. У психологічній науковій літературі представлено низку наукових праць щодо проблеми розвитку мотивації та її впливу на реалізацію особливого роду діяльності (Е. Ільїн, А. Маслоу, Б. Ломов, В. Бодров, В. Шубнякова, В. Ткаченко, Е. Дісі, К. Хойос, Л. Шумакова, М. Матюхіна, Н. Лебедева, Д. Ольшанський, Т. Матіс О. Гончарова, та ін.). Згідно з теоретичним аналізом поняття мотивації розглядається у двох напрямках: 1) мотивація – сукупність психологічних утворень, які спонукають особистість до діяльності з метою задоволення потреб або до конкретних моделей поведінки (потреби, прагнення, наміри, цілі, мотиви); 2) мотивація – як механізм управління, який спонукає працівника до певного роду діяльності та орієнтує на досягнення цілей [2].

Сучасне суспільство вимагає від професіонала високого ступеня динамізму, креативності, володіння вмінням швидко пристосовуватися до обставин, що змінюються. Ці принципово нові умови висувають дещо інші вимоги до підготовки фахівців на всіх рівнях професійної освіти. Давно вважається аксіомою, що при підготовці компетентних, відповідальних фахівців головним чинником є особистісний розвиток, особливо в педагогічній сфері діяльності, де головним є співвідношення взаємовідносин людина – людина. Відомо, що переважаючий у практиці ЗВО тип організації навчання передбачає накопичення для майбутньої професійної діяльності певної кількості знань з усіх навчальних дисциплін. Вважається, що саме знання є сукупною інтелектуальною основою професії. Однак, як справедливо зазначає Б. Бадмаєв, головним результатом навчання професії повинна бути особистість, здатна «творити, створювати нове у своїй професійній діяльності, постійно розвиваючись у процесі діяльності самостійно». Мотивація – це комплекс чинників, що спонукають діяти, зазначає Л. Якобсон [3].

Мотивація професійної діяльності, або професійна мотивація – це дія конкретних стимулів, що обумовлюють вибір професії і тривале виконання обов'язків, пов'язаних із цією професією, або сукупність внутрішніх і зовнішніх сил, які штовхають людину до трудової діяльності і надають цій діяльності спрямованості. Зазначимо, що професія «психолог» у наш час поступово набула масового характеру, зросла кількість закладів вищої освіти, що здійснюють професійне навчання і перепідготовку психологів. Перетворення професії з «елітарної» на «масову» призвело до того, що в професію без

добору може прийти будь-яка людина. Аналіз ситуації, що складається на ринку професій і ринку освітніх послуг, показує, що вони опинилися практично не пов'язаними, а підготовка професійних психологів часто здійснюється без урахування затребуваності фахівців профілів, що випускаються, на ринку праці регіону, області, міста. У результаті випускники психологічних факультетів не бачать реальних можливостей для професійної самореалізації і забезпечення бажаного рівня життя, що знижує їх психічну стійкість, створює загрозу особистій і професійній безпеці [4].

У цілому, зазначимо, що основними особистісними передумовами вибору професії виступають сформовані мотиваційно-ціннісні настанови, розвинуті інтереси, ціннісні орієнтації особистості майбутнього фахівця-психолога, а також достатній рівень самосвідомості. Безумовно, провідну роль відіграє значущість особистісного контексту професійного вибору психолога, його мотивація діяльності, розуміння ціннісно-сміслових аспектів розвитку особистості у цілому та психолога, зокрема. Також необхідно врахувати, що значну роль для психолога та його діяльності відіграють внутрішні мотиви розвитку професійних навичок, а також потреба допомагати людям у здоланні своїх внутрішніх проблем та надання відповідної психологічної допомоги.

Бібліографічні посилання:

1. Психологічні особливості мотивації до навчання у студентів-психологів. URL: https://revolution.allbest.ru/pedagogics/00676891_0.html
2. Яремко Р. Проблема професійної мотивації майбутніх рятувальників. Психічне здоров'я особистості у кризовому суспільстві: збірник матеріалів IV Всеукраїнської науково-практичної конференції (23 жовтня 2020 року) / уклад. З. Р. Кісіль. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2020. С. 246-248.
3. Гуртовенко Н. В. Мотиваційний компонент – головна складова готовності студентів до професійної діяльності. URL: https://psj.oa.edu.ua/%20articles/2014/n30-ua/Hurtovenko_NZ_Vyp_30.pdf
4. Шевченко Н. Ф. Дослідження професійної спрямованості майбутніх психологів. URL : <https://pedpsy.duan.edu.ua/images/PDF/2013/1/17.pdf>

Мірошніченко Любов,

кандидат філологічних наук,
доцент кафедри соціально-
гуманітарних дисциплін

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Хирса Анна,

студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПОЗИТИВНІ ТА НЕГАТИВНІ АСПЕКТИ ДИСТАНЦІЙНОЇ ФОРМИ НАВЧАННЯ

У сучасному суспільстві популяризується зручне та іноваційне навчання, без стандартних аудиторій та зазубрювання матеріалу. Одним із видів такого навчання є дистанційне. Основною ідеєю дистанційної форми навчання є створення єдиного навчального інформаційного середовища, що ґрунтується на комп'ютерних технологіях, його мета – це максимально відкрити індивідуальні якості здобувача освіти та формувати навички самостійного розвитку. Під час такого виду навчання варто взяти до уваги позитивні та негативні аспекти дистанційної форми навчання, розглянути переваги впровадження такої системи у навчальний процес.

Як відомо, дистанційне навчання – це форма навчання, яка, в першу чергу, базується на принципах самонавчання та надає можливість підтримувати діалог із викладачем за допомогою сучасних технологій, незважаючи на відстань від учителя не тільки в просторі, але і в часі.

На сучасному етапі розвитку інформаційних технологій дистанційна освіта може перейти на якісну форму навчання. Система освіти була незмінною упродовж багатьох років, але останнім часом вона зазнає значної модернізації та розвитку у зв'язку з практичним використанням комп'ютерних технологій.

До переваг такої форми навчання можна віднести: